poslal na četnickou stanici. Lupiči však zatím byli vyplašeni hlasy před radnicí, i utekli tedy oknem na zastávku Borek-Trosky, odkud chtěli jeti vlakem do Turnova.

Když však pronásledující je četnictvo přišlo až sem, odhodili lupiči brašnu se svým nářadím a dali se na útěk do lesů. Zde si je zase vzali na mušku četničtí strážmistři z Vyskře, při čemž byl chycen Svoboda.

Druzí dva lupiči dali se směrem k Dolnímu Bousovu, kam až je pronásledoval strážmistr Zobal. Když byl od nich vzdálen asi na 50 metrů, zvolal Dokonal na Hulínského: „Střel ho!“ Hulínský skutečně asi dvakrát po strážm. Zobalovi střelil, aniž jej však zasáhl. Nyní počal stříleti též četn. strážmistr, také však bez úspěchu. Dokonal však, slyše fičeti kulky kolem hlavy, raději se dobrovolně vzdal. Hulínský uprchl do lesů a dodnes nebyl dopaden.

Před senátem rady vrch. zem. soudu Turka se oba lupiči doznali a vymlouvali se, že je Hulínský svedl. Svoboda byl odsouzen pro zločin dle § 179 na patnáct měsíců těžkého žaláře, Dokonal pro zločiny dle §§ 179 a 98 a) na dva roky těžkého zaláře. —ij—

Na cestě do manželského ráje.

(Krajský soud v Hradci Králové.)

Mladá krev, horká krev. Sloužili spolu u jednoho sedláka 22letá Anička a 23letý Jeníček. Stokráte denně kmitla se kyprá postava Andulčina kolem Jeníčka, že si musil všimnouti, jak je ta holka pěkně rostlá, a Anička nemohla přehlédnout, že Jeník je šohaj jak se patří. A jednou, když spolu v sadě trhali slívy, se stalo, co se státi nemělo. Slívy na ošatkách se usušily, ale neuschly slzičky na tvářích Aniččiných. Vypověděla svůj žal Jeníčkovi a Jeníček ji přemluvil, aby s ním šla k doktorovi...

Pro zločin nedokonaného svádění pana doktora ke zločinu zasedli Jeníček a Anička před samosoudcem vrchním radou drem Kolingrem. Andulka doznala, že na popud Jeníčkův šla po dvakráte s Jeníčkem k lékaři, aby jí pomohl, ale ten vždycky je odmítl. Jeníček popíral, že by Andulku navedl. Provázel ji sice k lékaři na její přání, ale nevěděl, proč tam chce jíti.

„Jeníčku“, zakoukala se mu do očí Anička, „když se chceš smířit, tak řekni, jak to bylo...“

„Tady se nesmiřujte, raději se smiřte u pana faráře!“ děl usměvavě vrchní rada. „A vy, obžalovaná, řekněte to Jeníčkovi do očí, jak to bylo!“

Jeníček se ošíval a pomalu se přiznával k vině, spíše ze strachu před nastávající resolutní ženuškou — neboť se asi vezmou — mají spolu děťátko.

Že Andulka je energická, dosvědčoval sedlák, u něhož oba sloužili. „Ani mně nejde na rozum, jak se moh stát ten element. Dyť se rvali jako koně! Pro kousek čokolády praštila ho hrncem do hlavy, až z něj tekla louž krve!“ vykládá.

„Ona byla tedy energičtější?“

„Jo, jo, pane soudce, vona byla vostrá, dycky ho stloukla, von mně poslech na každý slovo, ale vona na jedno dala deset!“

„Nařezala jste mu, slečno obžalovaná, jak říká svědek?“

„Tenkrát jsem mu nenařezala, ale že sem mu dala plecháčem, to je pravda, ale von mně dřív dal přes hubu!“

U zábradlíčka na temné chodbě, když opustili jednací síň, Jeníček s Andulkou se opřeli a úplně už usmířeni o čemsi se důležitě domlouvali. Asi že o svatbě, kterou jim trest nepokazí, neboť dostali každý jeden měsíc toliko podmínečně.

Opičí proces.

(Okresní soud v Olomouci).

V Smetanových sadech v Olomouci je každého léta už po řadu roků chována přitažlivá a hlavně na děti působící atrakce — opice. Není to obyčejná opice, prohánějící se v pralese svých otců nebo žijící za mřížemi cirkusového zvěřince. Jest to opice civilisovaná, opice přijavši přičiněním svého pána a učitele, 63letého soukromníka Karla Kunze, zvyky a mravy společnosti, v níž žije. Husův svátek minulého roku byl však pro opici i pro jejího pána dnem, na nějž oba tak brzy nezapomenou. Toho dne hlásil policejní raport: Školák J. Hajný z Vranova kousnut byl opicí „Fritzkem“ ve Smetanových sadech do lýtka pravé nohy. Případ se vyšetřuje.“

A výsledek byl, že K. Kunz byl obžalován pro přestupek dle § 391 o zanedbání opatření zlých zvířat. Tak se „Fritzek“ ocitl i se svým pánem v listopadu před slavným soudem na lavici obžalovaných.

Přelíčení bylo tehdy odročeno, neboť obhájce „Fritzkův“ i jeho pán dokazovali, že „Fritzek“ není zlý a kouše jen tehdy, je-li drážděn. Bylo usneseno požádat policejní úřad o list „pověsti“ Fritzka. List ten nyní došel a zněl — ve prospěch opice, a tak při novém přelíčení, při němž fungovali 3 obhájci, z nichž dr. Šrot jako obhájce samotného „Fritzka“, byl Kunz od obžaloby osvobozen. Odcházeje s hlubokými úklonami ze soudní síně, zvolal: „To bude mít „Fritzek“ radost!“

Jak „Fritzek“ přijal zprávu o své rehabilitaci, jsme se již nedozvěděli.

Mezi manželi.

(Okresní soud na Smíchově a přestupkový soud v Praze.)

Pozorní naši čtenáři pamatují se na náš referát, uveřejněný v čísle 20. „Soudní síně“ ze dne 16. května 1925. Byla to malá ukázka ze žalob, jimiž zaplavoval nadporučík stav. služby arch. Břet. Svoboda svoji bývalou manželku i svého tchána továrníka Hrabánka.

Od té doby projednávaly různé pražské soudy bezpočet podobných žalob páně nadporučíkových, z nichž zvlášť zajímavou byla žaloba nadpor. Svobody na jeho tchána Hra-